

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-149)

Jul (1) / 2013

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்8
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....12
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....19
6. திருவிருத்தம்.....25

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 126)

768. வ்யக்ர:

அர்ஜுனனின் விரோதிகளை அழிக்கும் விஷயத்தில் யுத்தம் என்னும் செயலைச் செய்யாதவரை பொறுத்துக் கொள்ள இயலாதவன். மஹாபாரதம் - யே யாந்தி யாந்த்யேவ சிநிப்ரவீரி யே அவஸ்திதா ஸத்வரம் தே அபி யாந்து பீஷ்மம் ரதாந் பச்யத் பாத்யமாநம் த்ரோணம் ச ஸங்க்யே ஸகணம் மயா அத - யார் யார் போகிறார்களோ அவர்களும், இங்கேயே நிற்பவர்களும் என்று யாராக இருப்பினும், நான் ஒருவனாகவே இருந்து இப்போதே இந்த பீஷ்மரையும், துரோணரையும் வீழ்த்துகிறேன் - என்றது காண்க.

769. நைகச்ருங்க:

புத்தி ஸாமர்த்யம், தேர் ஓட்டுதல், ஆயுதம் எடுப்பதில்லை என்னும் சபதம், சரியான நேரத்தில் ஆயுதம் எடுத்தல் போன்றதான பலவிதங்களிலும் விரோதிகளைப் பாதிக்கும்படியான செயல்களைச் செய்பவன்.

770. கதாக்ரஜ:

வஸுதேவரின் மற்றொரு மனைவியாகிய ஸுநாமையின் புத்ரனாகிய கதன் என்பவனுக்கு முன்னர் பிறந்தவன்.

771. சதுர்மூர்த்தி:

இந்த விபவ அவதாரத்திலும், இதற்குக் காரணமாக உள்ள வ்யூஹ நிலைகளைக் கூறுகிறார். பலபத்ரன், வாஸுதேவன், ப்ரத்யும்நன், அநிருத்தன் ஆகிய நான்கு மூர்த்திகளுடன் சேர்ந்து யதுகுலத்தில் அவதரித்தவன்.

772. சதுர்பாஹு:

வ்யூஹத்துக்கும் மூலமாக உள்ள பரஸ்வரூபத்துடன் தேவகியின் கர்ப்பத்தில் அவதரித்ததால் நான்கு திருத்தோள்களுடன் கூடியவன். ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-3-13) – உபஸம்ஹர ஸர்வாத்மந் ரூபமேதத் சதுர்புஜம் ஜாநாது மா அவதாரம் தே கம்ஸ: அயம் திதிஜந்மஜ: - உன்னுடைய அதிகப்படியான இரண்டு கரங்களை மறைத்துக் கொள்வாயாக. உன்னுடைய இந்த ரூபத்தைக் கம்ஸன் முதலான அசுரப் பிறவிகளுக்குக் காண்பித்து, நீ விஷ்ணுவின் அவதாரம் என்று உணர்த்தவேண்டாம் – என்றது காண்க.

773. சதுர்வ்யூஹ:

இந்த க்ருஷ்ணாவதாரத்திலும் தன்னுடைய ஆறு குணங்களைச் சேர்த்தும் பிரித்தும் வெளிப்படுத்துவதால் நான்கு வ்யூஹத்தோடு கூடியவன்.

774. சதுர்கதி:

தன்னை உபாஸிப்பவர்களின் தகுதியைப் பொறுத்து நான்குவிதமான கதியை அளிப்பவன்.

775. சதுராத்மா

அதிகாரியின் தகுதிக்கு ஏற்றபடி அறியப்பட்ட ஸ்தூல ஸூக்ஷ்மங்களில், ஜாக்ரத் உள்ளிட்ட நான்கு நிலைகளிலும் (ஜாக்ரத் - விழிப்பு, ஸ்வப்நம் - கனவுடன் கூடிய உறக்கம், ஸுஷுப்தி - கனவு இல்லாத ஆழ்ந்த உறக்கம், மூர்ச்சை - மயக்கம் அல்லது தூரியம்) தன்னுடைய நான்கு ஸ்வரூபங்களையும் ப்ரகாசிப்பவன்.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 149)

1-1-14 விகார சப்தாந் நேதி சேந்ந ப்ராசர்யாத்

பொருள் - “ஆனந்தத்தின் விகாரம் ஆனந்தமயன்” என்பதைக் காண்பிக்கின்ற மயட் என்பது பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளதால், ஆனந்தமயன் பரமாத்மா அல்லன்; இது தவறு, ஆனந்தத்தின் மிகுதியையே மயட் காண்பிக்கிறது.

ஸித்தாந்தம் - (கடந்த சூத்திரத்தில் இறுதியில் உள்ள பூர்வபக்ஷத்திற்கு உரியது) நீங்கள் கூறியது சரியல்ல எப்படி? மிகுதி என்ற பொருள் தொனிப்பதால் ஆகும். இங்கு கூறப்படுவது என்னவென்றால் - இங்கு ஆனந்தத்தைப் பற்றிக் கூறும் இடத்தில், முந்தைய ஆனந்தத்தைக் காட்டிலும் நூறுமடங்கு அதிகம் என்று அதிகரித்தபடி கூறப்பட்டது; இப்படியாக உரைப்பது என்பது ஜீவாத்மாவுக்கு பொருந்தாது என்பதால், ஜீவாத்மா ஆனந்தமயனாக இருப்பது தேறாது; ஆகவே ஆனந்தம் என்பது ப்ரஹ்மத்தினுடையதே ஆகும். மேலும் ப்ரஹ்மத்தில் விகாரங்கள் ஏதும் உண்டாகாது என்பதாலும், மயட் என்பது மிகுதியாக உள்ளதைக் கூறுவதாலும் ஆனந்தமயன் என்பது ப்ரஹ்மமே ஆகும். மயட் என்பது உணர்த்துகின்ற விளைவு காரணமாக, அது அதிகமாக எந்த அர்த்தத்தை உணர்த்தப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது என்ற காரணத்தாலும் நாம் கூறுவதே சரியானதாகும். ப்ராணமயன் என்று கூறிய இடத்திலும் “மயட்” என்பது “இந்தத் தன்மை கொண்ட” என்னும் பொருளில் வரவில்லை என்பது உணர்த்தப்பட்டது. ஆக ப்ராணன் என்பது தன்னுடைய ஐந்துவிதமான (ப்ராணன், அபானன், ஸமாநன், வ்யாநன், உதாநன்) செயல்பாடுகளுடன் கூடியதால், ப்ராணமயன் எனப்பட்டது; அதாவது இங்கு அது செய்யும் செயல்பாடுகள் காரணமாகவும்,

பலமுறை ப்ராணன் என்பதால் அதன் மிகுதி காரணமாகவும் ப்ராணமயம் எனப்பட்டது என்பதை அறிய வேண்டும். மேலும் மயட் என்பது அபரிமிதம் அல்லது மிகுதி என்ற பொருளை உணர்த்தவில்லை என்றும் கூற இயலாது. இதன் காரணம், அந்நமயோ யஜ்ஞ: - அன்னம் மிகுதியாக உள்ள யஜ்ஞம், சகடமயீ யாத்ரா - அதிகமாக வண்டிகள் கொண்ட யாத்ரை - போன்ற வரிகளில் "மிகுதி" என்பதே தொனிக்கிறது.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 149)

அத்யாயம் - 26 - ப்ரபாவரசுஷாதிகாரம்

மூலம் -

சிலாதே: ஸ்த்ரீத்வாதி: விபரிணதி: ஸ்த்வத்புதமிதம்
தத: அப்யேதச்சித்ரம் யதுத தஹநஸ்யைவ ஹிமதா
த்ருணஸ்யைவாஸ்த்ரத்வம் ரிபுஷு நிஹதேரேவ ஹிததா
பதத்ரேணைவேஹ த்ரிபுவந பரித்ராணமிதி ச

பொருள் - கல் போன்றவைகளுக்கு பெண் தன்மை உண்டாவது போன்ற அற்புதமான மாறுதல்கள் இருக்கட்டும் (அஹல்யை). அதனைக் காட்டிலும் அதிக வியப்பு அளிப்பது என்னவென்றால் அக்னிக்கு குளிர்ந்த தன்மை வருவதும் (அனுமன்), புல் ஒன்று ஆயுதமாக மாறுவதும் (காகாசுரன் விஷயத்தில்), பகைவர்களை அழித்தும் அவர்களுக்கு நன்மை அளிப்பதும் (வாலி, பூதனை முதலியவர்கள்), பாதுகைகள் அயோத்தியில் இருந்தபடி மூன்று லோகங்களைக் காப்பதும் ஆகும்.

மூலம் - உபாய ப்ரபாவ வ்யவஸ்தை சொன்னோம். இனிமேல் உபாய ப்ரபாவத்தை ஸங்குசிதமாகப் பார்த்து வரும் தப்புகள் பரிஹரிக்கிறோம்.

விளக்கம் - உபாயமாக உள்ள ப்ரபத்தியின் ப்ரபாவம் எங்கு எல்லையுடன் கூடியதாக உள்ளது என்று கூறினோம். இனி ப்ரபத்தியைக் குறைவாக மதிப்பிடுபவர்களின் தவறான எண்ணங்களை நீக்குவோம்.

ப்ரபத்தி ப்ராரப்த கர்மங்களை நீக்குவது குறித்த ஆசேஷபம்

மூலம் - அத்யுத்தகடை: புண்யபாபை: இஹைவ பலமச்நேது என்கிற கணக்கிலே

உபாய பக்தி: ப்ராரப்த வ்யதிரிக்தாத்ய நாசிநீ

ஸாத்ய பக்திஸ்து ஸா ஹந்தீ ப்ராரப்தஸ்யாபி பூயஸீ

என்கையாலே ப்ராரப்தங்களையுங்கூட அழுக்கி தன் பலத்தைக் கொடுக்கவற்றான ப்ரபத்தியைப் பண்ணினவனுக்கு வித்யாந்தர ந்யாயத்தாலே உத்தர பூர்வார்த்தங்களும், இவ்வித்யைக்குத் தன்னேற்றமான ஸாமர்த்யத்தாலே ப்ராரப்த கர்மபலத்தைப் பற்ற உண்டான ஆர்த்தியிலே எல்லைக்கு ஈடாக சஷணாந்தர திவஸாந்தர ஜந்மாந்தராத்யநு வருத்தியும் கழியக்கடவதென்று மா சச: என்கிற வாக்யத்துக்கு அபிப்ராயம்.

விளக்கம் - விஹஹேந்த்ர ஸம்ஹிதை - அத்யுத்தகடை: புண்யபாபை: இஹைவ பலமச்நேது - க்ரூரமான பாவங்களையும், அதிகமான புண்ணியங்களையும் செய்பவன் இந்த ஜன்மத்திலேயே அவற்றின் பலன்களை அனுபவிக்கிறான் - என்று கூறியது காண்க. மேலும் இதே போன்று, உபாய பக்தி: ப்ராரப்த வ்யதிரிக்தாத்ய நாசிநீ ஸாத்ய பக்திஸ்து ஸா ஹந்தீ ப்ராரப்தஸ்யாபி பூயஸீ - உபாயமாக உள்ள பக்தியானது பலன் தரத் தொடங்கிய கர்மபலன்கள் (ப்ராரப்த) அல்லாத மற்ற பாவங்களைப் போக்கும், ப்ரபத்தியானது பக்தியைக் காட்டிலும் உயர்வாக நின்று ப்ராரப்த பாவத்தையும் போக்கும் - என்றது காண்க. ஆக ப்ரபத்தியானது, பலன் தரத் தொடங்கிய பாவங்களைப் அழிப்பதோடு நிற்காமல், மேலும் பலன்களையும் அளிக்கவல்லதாகும். எந்தவொரு வித்யையை எடுத்துக் கொண்டாலும், கற்பதற்கு முன்னரும், அதன் பின்னரும் உள்ள பாவங்களைத் தனக்கே உரித்தான பெருமை காரணமாக அந்த வித்யை நீக்கவல்லது என்று

கூறுவதற்கு ஏற்ப, ப்ரபத்தியானது அந்த வித்யையைக் காட்டிலும் உயர்ந்ததாக இருந்து கொண்டு, பலன் தரத் தொடங்கிய கர்மபலன் என்பது அடுத்த நொடியோ, அடுத்த நாளோ, அடுத்த பிறவியிலோ கூட இல்லாதபடிச் செய்துவிடுகிறது. இதுவே கீதை (18-66) – மா ௧௪: - ஆகவே அச்சம் கொள்ளாதே – என்பதன் பொருளாகும்.

மூலம் – இவ்வர்த்தம் தத்த்வமாகில் ப்ராரப்த கர்ம விசேஷபலமாய்க் கொண்டு வருகிற துக்கங்களும், துக்க காரணங்களான கர்மங்களினுடைய ஆஜர்னமும் கழிய வேண்டாவோ? ஆர்த்தனாய்ப் புருஷன் அர்த்திக்கக் கொடுக்கவேணும் என்னில், ஆநுஷங்கிகமான புங்க்திபாவநத்வாதிகளைப் போலே அநபிஸம்ஹிதங்களையுங்கூட ஹிதைஷியான ஈச்வரன் தானே கொடுக்கத்தட்டு ஏன்? இப்படிச் செய்யக் காணாமையால் சோக விஷயமான அம்சமெல்லாம் நிச்சேஷமாகப் ப்ரபத்தியாலே கழியும் என்றவிடம் ப்ரபத்தி ப்ரபாவாதிசயத்தைப் பற்றி ஸ்துதி பண்ணினபடியென்று சிலர் இதின் ப்ரபாவத்தை வரையிட்டுப் பார்ப்பார்கள்.

விளக்கம் – கீழே உள்ள சில கேள்விகளை ப்ரபத்தியின் பெருமை குறித்து சந்தேகம் கொள்பவர்கள் அல்லது ஆசேஷம் செய்பவர்கள் எழுப்புவர். ப்ரபத்திக்கு உள்ள இந்த மேன்மை உண்மையாக இருந்தால், ப்ரபந்நன் ஒருவனுக்குப் ப்ராரப்த கர்மங்களின் பலனாக உள்ள துக்கங்களும், அவற்றுக்குக் காரணமாக உள்ள கர்மாநுஷ்டானங்களும் ப்ரபத்திக்குப் பின்னரும் நீங்காமல் உள்ளது ஏன்? இதற்கு, “சரீரம் விழும்போது மோசஷம் வேண்டும் என்று ப்ரபத்தி காலத்தில் ஸங்கல்பம் செய்தும், சரீரம் நீடிக்கும்வரை துன்பங்கள் நீங்காமையும் அவற்றின் காரணமான கர்மங்கள் தொடராமையும் அப்போது ஸங்கல்பம் செய்யாமலும் இருந்திருக்கலாம்”, என்று நீங்கள் பதில் உரைக்கக்கூடும். ஆனால், விருப்பப்பட்ட முக்கியமான பலனைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதான பலன்களை, ப்ரபந்நரோடு கர்மங்களைச் செய்பவர்களும் தூய்மை அடைவது போன்று, ப்ரபந்நன் ப்ரபத்தி காலத்தில் ஸங்கல்பிக்காதவற்றையும் ஸர்வேச்வரன் அளிக்கத் தடை என்ன உள்ளது? இவ்விதம் ஸர்வேச்வரன் செய்வதில்லை என்பதால், துன்பம் உண்டாகக் காரணமாக உள்ள அனைத்தும் ப்ரபத்தியின் மூலம் நீங்கிவிடும் என்று கூறுவது,

ப்ரபத்தியின் பெருமையை உயர்த்திக் கூற மட்டுமே ஆகும். இப்படியாக ஒரு சிலர் ப்ரபத்தியின் பெருமையை எல்லைப்படுத்தி உரைப்பர்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 105)

359. ஸம்ஸாரிகள் தோஷம் ஸ்வதோஷமென்று நினைக்கக் கடவன்.

அவதாரிகை - ஆக (மநஸ்ஸுக்குத் தீமையாவது) என்று தொடங்கி இவ்வளவும் - பகவத் பாகவத தோஷ ஸ்மரணமாகா தென்னுமிடமும், அவர்களுடைய நைந்தோஷ்யமும்; தோஷமுண்டென்று நினைக்கில் அது தத்தோஷமன்று ஸ்வதோஷமென்றும், அது ஸ்வதோஷமாகைக்கு நிதாநங்களும், ஸ்வதோஷா பாவசங்கைக்குத்தரமும், தோஷ ப்ரதிபத்தி நடக்கிலதுதானே இவனுக்கு மஹாதோஷமாமென்றும், ஸ்வதோஷ பகவத் பாகவத குணாநுஸந்தாநத்துக்கே காலம் போருகையால் இது தனக்கு இவனுக் கவஸரமில்லை யென்றும் அருளிச்செய்தார் கீழ்; இப்படி தனக்கு உத்தேச்யமான பகவத் பாகவத விஷயங்களில் தோஷம் நினையாமலும், நினைத்தானாகிலுமது தன்னுடைய தோஷமாக நினைத்திருக்க வேணுமென்றருளிச்செய்த ப்ரஸங்கத்திலே, ஸம்ஸாரிகள் தோஷ விஷயாநுஸந்தாநமு மின்ன படியாக வேணுமென்கிறார்மேல் (ஸம்ஸாரிகள்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஆகவே, “மநஸ்ஸுக்குத் தீமையாவது” என்றுள்ள சூர்ணை 350 தொடங்கி இதுவரை, ஸர்வேச்வரன் மற்றும் அவனுடைய அடியார்கள் விஷயத்தில் குற்றங்களை எண்ணுதல் கூடாது என்பதும்; அவர்களிடம் எந்தவிதமான தோஷமும் இல்லை என்பதும்; அவர்களிடம் தோஷம் உண்டு என்று எண்ணினால், அது உண்மையில் அவர்களிடம் உள்ள தோஷம் அல்ல, அவ்விதம் எண்ணுபவர்களிடம் உள்ள தோஷமே என்பதும்; இவ்விதம் அது

எண்ணுபவர்களிடம் உள்ள தோஷமாவதற்குக் காரணங்கள் என்ன என்பதும்; “அது எவ்விதம் எனது குற்றமாகும்” என்ற சந்தேகத்திற்கான விடையும்; அவர்களிடம் தோஷம் உண்டு என்று எண்ணுவதே மிகப் பெரிய தோஷம் என்பதும்; நம்முடைய குற்றத்தையும், பகவத் பாகவதர்களின் குணங்களையும் எண்ணுவதற்கே நேரம் சரியாக இருப்பதால் மற்றவர்களின் குற்றங்களை எண்ண இவனுக்கு நேரம் இல்லை என்றும் அருளிச்செய்தார். இப்படியாகத் தனக்கு வேண்டப்பட்டவர்களாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் மற்றும் பாகவதர்கள் விஷயத்தில் குற்றம் எண்ணாமலும், அப்படியே எண்ணினாலும் அந்தச் சிந்தனையானது தனது குற்றம் காரணமாகவே ஏற்படுகிறது என்று அருளிச்செய்த இந்த இடத்தில் - ஸம்ஸாரிகளுடைய குற்றம் குறித்த சிந்தனையும் இன்னவிதமாக இருக்கவேண்டும் என்பதை இங்கு அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஸம்ஸாரிகளுக்குண்டான பகவத் வைமுக்க்யம், அநாத்மந்யாத்ம புத்தி, அஸ்வேஸ்வபுத்தி முதலான தோஷங்கண்டால் அந்த தோஷங்களையிட்டு அவர்களை யிகழ்ந்து இவர்களுக்கும் நமக்கும் பணியென் னென்றிராதே, அவர்களுடைய தோஷமும் தன்னுடைய தோஷமென் றநுஸந்தித்திருக் கடவனென்கை.

விளக்கம் - ஸம்ஸாரிகளுக்கு ஏற்படும் ஸர்வேச்வரனிடம் பக்தி இல்லாமை, ஆத்மா அல்லாத சரீரத்தை ஆத்மாவாக எண்ணுதல், தன்னுடையது அல்லாதவற்றைத் தன்னுடையது என்று எண்ணுதல் முதலான குற்றங்களைக் கண்டால், அந்தக் குற்றங்களை நோக்கி, அவர்களை இகழாமல் இருக்கவேண்டும். மேலும், “இவர்களுடன் எனக்கு எந்தத் தொடர்பும் இல்லை” என்று எண்ணி ஒதுங்காமல், அவர்களுக்குக் குற்றம் உள்ளதாகக் கண்டதும் தனது குற்றமே என்று எண்ணவேண்டும்.

360. அதுக்கு ஹேது பந்தஜ்ஞானம்.

அவதாரிகை - அதுக்கு ஹேதுவென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அதுக்கு ஹேது பந்த ஜ்ஞாநம்) என்று.

விளக்கம் – அதற்குக் காரணம் என்ன என்ற வேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, தனக்கு சேஷிகளான பகவத் பாகவதர்கள் தோஷம், ஸ்வதோஷமாக வநுஸந்திக்கைக்கு ஹேது அவர்களோடு தனக்குண்டான ஸம்பந்த ஜ்ஞாநமானாப்போலே, ஸம்ஸாரிகள் தோஷத்தைத் தன்னுடைய தோஷமாக அநுஸந்திக்கைக்கு ஹேது, நாராயணத்வ ப்ரயுக்தமான ஸம்பந்த ஜ்ஞாநமென்கை. எல்லார்க்கும் ஈச்வரனோடு ஸம்பந்த மொத்திருக்கையாலே, அவ்வழியாலே தனக்கு மவர்களுக்கும் ஸம்பந்தமுண்டாகையாலே, தனக்கு அவர்ஜநீயரான ப்ரக்ருதி பந்துக்களுக்கு வந்த தோஷம் தனக்கு வந்ததாக நினைத்திருக்குமோபாதி, ஸம்ஸாரிகளுக் குண்டான தோஷம் தன்னுடைய தோஷமென்றே நினைக்கக் குறையில்லையிறே.

விளக்கம் - தனக்கு எஜமானர்களாக விளங்கும் ஸர்வேச்வரன் மற்றும் பாகவதர்களிடம் குற்றம் காண்பது என்பது தன்னுடைய குற்றம் காரணமாகவே ஏற்படுகிறது என்ற எண்ணம், அவர்களுடன் தனக்கு உள்ள ஸம்பந்த ஞானம் மூலம் மட்டுமே ஏற்படுகிறது. இதே போன்று ஸம்ஸாரிகளின் குற்றங்களையும் தனது குற்றம் என்றே காண்பதற்கான காரணம், நாராயணனாகிய ஸர்வேச்வரனுடன் உள்ள ஸம்பந்த ஞானமே ஆகும். அனைவருக்கும் ஸர்வேச்வரனுடனான ஸம்பந்தம் ஒரே போன்று உள்ளதால், அதன் மூலம் நமக்கும், மற்றவர்களுக்கும் ஸம்பந்தம் ஏற்படுவதால், தன்னால் விட இயலாத உறவினர்களின் குற்றம் நம்முடைய குற்றம் என்று எண்ணுவது போன்று, ஸம்ஸாரிகளின் தோஷம் தன்னுடையது என்று எண்ணுவதில் எந்தக் குறையும் இல்லை.

361. “இறைப்பொழுது மெண்ணோம்” என்கையாலே அதுதான் தோன்றாது.

அவதாரிகை - இதுதான் வேண்டுவது அவர்கள் தோஷந்தா னிவனுக்குத் தோன்றிலிறே, அதுதான் முதலிலே யிவனுக்குத் தோன்றாதென்கிறார் மேல் (இறைப்பொழுது மெண்ணோம்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக அவர்கள் குற்றத்தைத் தன்னுடைய குற்றமாக நினைத்தல் என்பது, அவர்களுடைய குற்றத்தை முதற்கண் இவன் உணர்ந்தால் அல்லவோ கூடும்? அது முதற்கண் இவனுக்கு ஏற்படாது என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது “கடல் மல்லைத் தலசயனுத் துறைவாரை எண்ணாதே யிருப்பாரை இறைப்பொழுது மெண்ணோம்” என்று, பரமபதத்திலே நித்யஸூரிகள் பரிந்து பரிசர்யை பண்ணவிருக்கும் பெருமையை யுடையனாய் வைத்து திருக்கடல் மல்லையிலே வந்து தங்களைப் பெறுகைக்குத் தரைக்கிடை கிடக்கிற நீர்மையை யுடையவனை, இதொரு நீர்மை யிருக்கும் படியென்! என்று அந்நீர்மையிலே தோற்று அநவரதாநு ஸந்தாநம் பண்ணவேண்டியிருக்க, அவனிடையாட்டங் கொண்டு காரியமற்று கேவல தேஹ போஷணாதி பரராயிருக்கிற ஸம்ஸாரிகளை சுஷணகாலமும் நினையோ மென்கையாலே, ஸம்ஸாரிகள் தோஷந்தா னிவ்வதிகாரிக்குத் தோன்றாதென்கை. திருமங்கையாழ்வாரருளிச்செய்தவிது ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களெல்லார்க்கு மொக்குமிறே.

விளக்கம் - பெரிய திருமொழி (2-6-1) - கடல் மல்லைத் தலசயனுத் துறைவாரை எண்ணாதே யிருப்பாரை இறைப்பொழுது மெண்ணோம் - பரமபதத்திலே நித்யஸூரிகளால் மிகவும் பரிவுடன் கைங்கர்யம் செய்யப்படும் உயர்ந்தவனாக உள்ளபோதிலும், திருக்கடல்மல்லையில் (இன்று சென்னையை அடுத்துள்ள மஹாபலிபுரம் என்று அழைக்கப்படுவதாகும்) வந்து, தரையிலே சயனித்துள்ளான் (இங்குள்ள ஸர்வேச்வரன் ஆதிசேஷனில் சயனிக்காமல், வெறும் தரையில் கிடப்பதை இன்றும் காணலாம்) நம்மை அடைய வந்த இப்படிப்பட்ட நீர்மையைக் கண்டு, “இப்படி ஒரு நீர்மையா?” என்று வியந்து, அந்த நீர்மைக்குத் தோற்று, எப்போதும் அவனைச் சிந்தித்தபடி இருக்கவேண்டும். ஆனால் இவ்விதம் செய்யாமல், அவனைப் பற்றியே எண்ணாமல், அற்பமான நமது சரீரத்தைப் பாதுகாப்பதையே சிந்தித்துள்ள ஸம்ஸாரிகள் குறித்து ஒரு நொடியும் எண்ணமாட்டோம் என்பதால், ஸம்ஸாரிகளுடைய குற்றம் இவனுக்குத் தோன்றாது. திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த இந்தக் கருத்து ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அனைவருக்கும் ஒரே போன்று பொருந்தும் அல்லவோ?

362. தோன்றுவது நிவர்த்தநார்த்தமாக.

அவதாரிகை - (தோன்றாது) என்னப்போமோ, “சொன்னால் விரோதம்”, “ஒரு நாயகம்”, “கொண்ட பெண்டிர்” இத்யாதியிலே ஆழ்வார்க்குமுட்பட்ட ஸம்ஸாரிகள் குற்றம் தோன்றிற்றில்லையோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (தோன்றுவது) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் “தோன்றாது” என்று கூறப்பட்டது எப்படி? திருவாய்மொழி (3-9-1) - சொன்னால் விரோதம், திருவாய்மொழி (4-1-1) - ஒரு நாயகம், திருவாய்மொழி (9-1-1) - கொண்ட பெண்டிர் - போன்ற பாசுரங்களில் நம்மாழ்வாருக்கே ஸம்ஸாரிகளுடைய குற்றம் தோன்றியது அல்லவோ? இந்தக் கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஸம்ஸாரிகள் தோஷம் தோன்றுவது அந்த தோஷங்களினின்று மவர்களை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காக வென்கை. “சொன்னால் விரோதம்” முதலானவற்றால் ஆழ்வாருமதில் திருவுள்ளம் வைத்தது, அஸேவ்ய ஸேவாதிகளினின்று மவர்களை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காகவினே; அதெல்லார்க்கு மொக்குமென்று கருத்து.

விளக்கம் - ஸம்ஸாரிகளுடைய குற்றம் புலப்படுவது என்பது அந்தக் குற்றங்களிலிருந்து அவர்களை விடுவிக்கவே ஆகும். திருவாய்மொழி (3-9-1) - சொன்னால் விரோதம் - போன்ற பாசுரங்களில் ஆழ்வார் திருவுள்ளம் பற்றியது எதனைக் குறித்து என்றால், அடையத்தகாதவர்களை அடையத்தக்கதிலிருந்து விடுவிக்கவே ஆகும் என்பதால் இது அனைவருக்கும் ஒரே போன்றதாகும்.

363. பிராட்டி, ராசுஷஸிகள் குற்றம் பெருமாளுக்கும் திருவடிக்கும் அறிவியாதாப்போலே, தனக்குப் பிறர் செய்த குற்றங்களை பகவத் பாகவத விஷயங்களில் அறிவிக்கக் கடவனல்லன்.

அவதாரிகை – ஆக இவ்வதிகாரி, ஸம்ஸாரிகள் தோஷங்கண்டா லநுஸந்திக்கும் ப்ரகாரமும், தத்தோஷந்தா னிவனுக்குத் தோன்றா தென்னுமிடமும் தோன்றுவ தின்னதுக்காகவென்று மருளிச்செய்தார் கீழ்; இப்படி காதாசித்தகமாகத் தோன்றும் ஸம்ஸாரிகள் தோஷங்களை ஸ்வதோஷமாக நினைத்தும் தந்நிவர்த்தகனாயும் போருமளவன்றிக்கே, ஸ்வவிஷயத்திலே குற்றங்களைச் செய்தால் இவனிருக்க வடுக்கும்படி யருளிச்செய்கிறார் மேல் (பிராட்டி) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஆக இந்த அதிகாரி, ஸம்ஸாரிகளின் குற்றங்களைக் கண்டால் எண்ணியிருக்கும் விதமும், அவர்களுடைய குற்றம் அவனுக்குத் தோன்றாது என்பதும், அவ்விதம் தோன்றினாலும் அதன் காரணம் இன்னதற்காக என்பதும் கூறப்பட்டது. இப்படியாக எப்போதாவது ஒரு சமயத்தில் ஸம்ஸாரிகளின் குற்றங்கள் புலப்படும்போது அந்தக் குற்றங்களைத் தனது விஷயத்தில் அவர்கள் செய்தால், இவன் நடக்கவேண்டியது எவ்விதம் என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது ஏகாஷீ, ஏககர்ணி முதலான ஏழுநூறு ராசுஷஸிகள் ஏகதிவஸம் போலே பத்து மாஸம் தர்ஜந பர்த்ஸநம் பண்ணவிருந்த பிராட்டி, இவர்களப்படி செய்த குற்றத்தை பகவத் விஷயமான பெருமாளுக்கும் பாகவத விஷயமான திருவடிக்கு மறிவியாதாப் போலே, தன் விஷயமாகப் பிறர் செய்த குற்றங்களை பகவத் விஷயத்திலாதல் பாகவத விஷயத்திலாதல் மறந்தும் விண்ணப்பஞ் செய்யக் கடவனல்ல னென்கை. (அறிவிக்கக் கடவனல்லன்) என்கிறது, அவர்கள் திருவுள்ளத்திலே புண்பட்டால் பண்டேயழிந்து கிடக்கிற இவர்களுக்கு மிகவும் விநாச ஹேதுவாமென்று நினைத்து.

விளக்கம் – ஒரு காது உள்ளவள், ஒரு கண் உள்ளவள் என்று ஏழுநூறு ராசுஷஸிகளால் அன்றாடம் பத்து மாதங்கள் கைளால் அதட்டப்படும், வாயால் மிரட்டப்படும் சீதை இருந்தாள். ஆனாலும் அவர்கள் செய்த அந்தக் குற்றங்களை, ஸர்வேச்வரனாகிய இராமனுக்கும், பாகவதனாகிய அனுமனுக்கும் தெரிவிக்கவில்லை. இதே போன்று தனக்கு மற்றவர்கள் ஏதாவது குற்றம் இழைத்திருந்தாலும், அதனை ஸர்வேச்வரனிடமும் பாகவதர்களிடமும் தெரிவிக்காமல் இருத்தல் வேண்டும். “அறிவிக்கக் கடவனல்லன்” என்பதன் மூலம்

இப்படிப்பட்டவர்களைக் குறித்து ஸர்வேச்வரனிடம் உரைத்தால், அதன் மூலம் புண்படும் ஸர்வேச்வரனுடைய திருவுள்ளம் காரணமாக, முன்பே அழிந்துள்ள இவர்கள் மேலும் அழிவார்கள் என்று உணர்த்தினார்.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்
.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 115)

2-2-5 தகுஞ்சீர்த் தன் தனி முதலினுள்ளே

மிகுந்தேவும் எப்பொருளும் படைக்க

தகுங்கோலத் தாமரைக்கண்ணெனெம்மாள்

மிகுஞ்சோதி மேலறிவார் யவரே

பொருள் - ஸ்ருஷ்டி முதலானவற்றைச் செய்வதற்குத் தகுதியாக உள்ள ஞானம், சக்தி போன்றவற்றைக் கொண்டவனும், இந்த லோகத்திற்குக் காரணமாக உள்ள தனது ஒப்பற்ற ஸங்கல்பத்தினால் உயர்ந்த தேவர்களையும் மனிதர்களையும் படைப்பதற்குத் தகுதியாக உள்ளவனும், அதற்கு ஏற்றபடி தாமரை போன்ற அழகான திருக்கண்கள் கொண்டவனும் ஆகிய எனது ஸ்வாமியைக் காட்டிலும் மேலான ப்ரகாசத்துடன் உள்ள பொருளை யாரேனும் அறிவாரோ?

அவதாரிகை - புண்டரீகாசுஷனாகையாலும் இவனே ஈச்வரன் என்கிறார்.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரனுக்குத் தாமரை போன்று கண்கள் உள்ளதாலும் அவனே பரத்வம் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (தகும் இத்யாதி) ஸ்ருஷ்டிருத்வத்துக்கு உபயோகியான ஜ்ஞாந சக்த்யாதிகளையுடையனான. (தன் தனி முதலினுள்ளே) கார்யவர்க்கத்துக்கடையக் காரணமான மூலப்ரக்ருதியைச் சொல்லுதல்; "பஹு ஸ்யாம்" என்கிற அதுக்கும்

அடியான ஸங்கல்ப ஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லுதல். (தனி முதல்) ஏககாரணம் என்று, பரமானு காரணவாதிகள் வ்யாவர்த்திக்கிறது. (மிகும் இத்யாதி) தன்னோடு மசக்குப் பரலிடலாம்படியான தேவஜாதியையும்; வில்லை வளைத்த போதாக “அதிகம் மேநிரே விஷ்ணும்” என்னும்படியிறே இவர்கள் மிகை. (எப்பொருளும்) “மற்றுமுண்டான ஸகல பதார்த்தங்களையும் உண்டாக்குகைக்குத் தகுவானொருவன்” என்னுமிடத்தைத் தெரிவிப்பதாய், ரக்ஷகத்வமில்லையானாலும் தர்சநீயமாய், குளிர்ந்திருக்கிற திருக்கண்களையுடையனாய், அக்கண்ணழகாலே என்னை அடிமை கொண்டவனே மிக்க தேஜஸ்ஸையுடையான். திருவடி தோற்ற துறையிலே இவரும் தோற்றது; “ராம:” ஸர்வாங்க ஸுந்தரராயிருக்கை. “கமலபத்ராக்ஷ:” அதிலே ஒரு சுழியாயிற்று அமிழ்ந்துவார்க்கு வேண்டுவது. அக்கண்ணழகுக்கு எல்லையென்? என்னில், “ஸர்வஸத்த்வமநோஹர:” திரியக்ஜாதீயனாய், பணையோடு பணை தத்தித் திரிகிற என் நெஞ்சையும் அபஹரித்ததன்றோ! “ரூப தாக்ஷிண்ய ஸம்பந்ந: ப்ரஸூத:” தேஹ குணங்களாலும், ஆத்மகுணங்களாலும் குறையற்றதுதான் ஒளத்பத்திகமாயிருக்கும். “ஜநகாத்மஜே” அற விஞ்சச் சொன்னாய்; இனி இங்ஙன் சொல்லலாவாருண்டோ இல்லையோ? என்று பிராட்டிக்குக் கருத்தாக, “ஜநகாத்மஜே” பின்னை உம்மைச் சொல்லலாம்; நீருமுண்டு.

விளக்கம் - (தகும் இத்யாதி) - படைத்தல் என்பதற்கு உபயோகப்படுவதான ஞானம், சக்தி போன்றவற்றைக் கொண்டவன். (தன் தனி முதலினுள்ளே) - தன் என்றால் தன்னுடைய. தன்னால் உண்டாக்கப்படுபவை அடைவதற்குக் காரணமாக உள்ள மூலப்ரக்ருதி. தைத்திரீயம் - பஹு ஸ்யாம்- நான் பலவாகக் கடவேன் - என்பதற்கும் அவசியமான ஸங்கல்ப ஞானம் கூறப்பட்டது. (தனி முதல்) - “பரமானு என்பது பலவும் சேர்ந்து ஒரு கார்யத்தை உண்டாக்குகிறது” என்று கூறுகின்ற பரமானு காரணவாதிகளை, இவனே காரணம் என்று கூறுவதன் மூலம் தள்ளுகிறார். (மிகும் இத்யாதி) - தன்னோடு ஒத்தவர்கள் என்று சந்தேகத்துடன் கூறலாம்படி உள்ள தேவஜாதியையும். மசக்குப்பரல் என்றால் என்ன? தரையில் ஒரு வட்டம் வரைந்து கொண்டு, ஒரு உள்ளங்கை நிறைய புளியம் விதைகளை அதில் போடுவர்; வட்டத்துக்கு வெளியே விதைகள் விழுந்தது என்றால், அப்படிச் செய்தவனுடைய கண்களை மூடியபடி, வட்டத்தில் அந்த

விதைகளையும் வைத்து, அவன் கண்களைத் திறந்து, அந்த விதை அசங்காமல் மற்ற விதைகளை எடுத்தால் அவனுக்குத் தொடர்ந்து ஆட்டம் உண்டு; இல்லையெனில் ஆட்டம் இல்லை; இங்கு சந்தேகத்தின் அடிப்படையில் இந்த விளையாட்டு உள்ளது போன்று, தேவர்கள் விஷயத்திலும் உண்டு என்கிறார்; அதாவது அந்த விதைக்கும் மற்ற விதைகளுக்கும் வேறுபாடு காண இயலாதது போன்று இங்கும் உள்ளது என்கிறார். இவ்விதம் தேவர்கள் மிகுந்திருப்பாரோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். இராமாயணம் பாலகாண்டம் - அதிகம் மேநிரே விஷ்ணும் - சிவதனுஸு உடைந்தது கண்டு, விஷ்ணுவே பரம்பொருள் என்று தீர்மானித்தனர் - என்று எண்ணும்படி இருந்தனர். (எப்பொருளும்) - “தேவர்கள் மட்டும் அல்லாமல், உற்பத்தியான அனைத்து பதார்த்தங்களையும் உற்பத்தி செய்வதற்குத் தகுந்தவன்” என்பதை உணர்த்தும்விதமாக, காப்பாற்றும் தன்மை இல்லையென்றாலும் [அதாவது தனது கண்களைக் காண்பவர்களை மயக்கி வீழ்த்துவதாக உள்ளான், ஆகவே காக்கும் திறன் இல்லையோ என்று போலியாக அச்சம் கொள்கிறார்], இனிமையாகவும் குளிர்ந்தும் உள்ள திருக்கண்களைக் கொண்டவன். அப்படிப்பட்ட கண்ணழகு மூலம் என்னை அடிமை கொண்டான். அவனே மிகுந்த தேஜஸ் உள்ளவன். அனுமன் தோற்றது போன்று இவரும் தோற்றுப் போனார். இவ்விதம் அனுமான் கண்ணழகில் தோற்றானோ என்ற கேள்விக்கு, ஸுந்தரகாண்டத்திலிருந்து விடை அருளிச்செய்கிறார். இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (35-8) - ராம: கமல பத்ராஷ்ட: ஸர்வ ஸத்த்வ மநோஹர: ரூபதாஷ்டிண்ய ஸம்பந்ந: ப்ரஸுதோ ஜநகாத்மஜே - இராமன் தாமரை போன்ற கண்கள் கொண்டவன், அனைத்து உயிர்களையும் வசீகரிப்பவன், ஆத்மகுணம் உள்ளவன், ஜனக புத்ரியே! இவை அனைத்தும் அவன் பிறக்கும் போதிலிருந்து உள்ளதாகும் - என்ற ச்லோகத்தைக் கூறுகிறார். “ராம:” - சரீரம் முழுவதும் சுந்தரமாக இருத்தல்; “கமலபத்ராஷ்ட:” - திருமேனியில் உள்ள சுழி போன்ற கண்கள் மட்டுமே சிக்கிக் கொள்ள ஏதுவாக உள்ளது. அந்தக் கண்களின் அழகுக்கு எல்லை உண்டோ என்றால், “ஸர்வ” - விலங்கு குலத்தில் பிறந்தவனும், என்னுடைய கூட்டத்தாருடன் எங்கும் சுற்றியபடி உள்ளவனாகவும் இருக்கின்ற என்னைப் போன்றவனுடைய நெஞ்சையும் அபகரித்தது அல்லவோ? “ரூப” - சரீரத்தின் தன்மைகள் மற்றும் ஆத்மகுணங்கள் ஆகியவற்றால் பூர்ணமாக உள்ளது மட்டுமே வசீகரிக்கக் கூடியதாக இருக்கும். “ஜநகாத்மஜே” - சரியாகச்

சொன்னாய், இனி இது போன்று யாருக்கும் கூற இயலுமோ என்று சீதை அனுமனிடம் உரைக்க; அனுமன், “அவனுக்குப் பின்னர் உம்மை அது போன்று உரைக்கலாம்” என்றான்.

வ்யாக்யானம் - (மிகும் சோதி) “பரஞ்ஜ்யோதிருபஸம்பத்ய”, “நாராயணபரோ ஜ்யோதி:” என்று, நாராயணாநுவாகாதிகளிலே இவனே பரஞ்ஜ்யோதிஸ்ஸு என்று ஓதப்படுகிறான். (மேலறிவார்யவரே) “இவனையொழிய நாராயணாநுவாக ஸித்தமாயிருப்பதொரு வஸ்து உண்டு” என்று அறிவார் ஆரேனுமுண்டோ? (யவரே) “வைதிக: க” என்னுமாபோலே. அநந்யபரமான நாராயணாநுவாகாதிகளிலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட வைபத்தையுடைய உன் பக்கலிலே பொறாமை கொண்டாடியிருப்பான் ஒரு வைதிகனுண்டோ? உண்டாகில் அவன் அவைதிகனாமித்தனை; “தஸ்யோத்பத்திர் நிருப்யதாம்”.

விளக்கம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத் - பரஞ்ஜ்யோதிருபஸம்பத்ய - பரஞ்சோதி என்று கூறப்படும் பரம்பொருளை அடைந்து - என்றும், தைத்ரிசீய உபநிஷத் - நாராயணபரோ ஜ்யோதி: - நாராயணனே பரஞ்ஜோதி - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, இவனே உயர்ந்த தேஜஸ்ஸாக ஓதப்படுகிறான். (மேலறிவார்யவரே) - இவன் அல்லாமல் நாராயணாநுவாகத்தில் கூறப்பட்ட வஸ்து வேறு உள்ளது என்று அறிபவர் யாரேனும் உண்டோ? ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரரத்னத்தில் (11) - வைதிக: க: - உன்னிடம் இயற்கையாகவே உள்ள ஐச்வர்யத்தை எந்த வைதிகன் பொறுக்கமாட்டான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, உனக்கு மட்டுமே உரியதான நாராயணாநுவாகத்தில் கூறப்பட்ட மேன்மையுடைய உன்னிடம் பொறாமை கொள்ளும் வைதிகன் யாரும் இருப்பானோ? அப்படி இருந்தால் அவன் வைதிகன் அல்லன். பத்மபுராணம் - விஷ்ணுபக்தி விஹீநோ யஸ் ஸர்வசாஸ்த்ரார்த்த வேத்யபி ப்ராஹ்மண்யம் தஸ்ய ந பவேத் தஸ்யோத்பத்திர் நிருப்யதாம் - பரமபுருஷனாகிய விஷ்ணுவிடம் பக்தி இல்லாமல், ஒருவன் அனைத்து சாஸ்த்ரங்களின் ஆழ்பொருளை அறிந்துள்ளபோதிலும், அவனிடம் உயர்ந்த தன்மை இல்லை; அவன் அந்தணன் அல்லன்; அவன் பிறவியை ஆராயவேண்டும் - என்று கூறியது காண்க.

2-2-6 யவரும் யாவையும் எல்லாப் பொருளும்

கவர்வின்றித் தன்னுளொடுங்க நின்ற

பவர்கொள் ஞானவெள்ளச் சுடர்மூர்த்தி

அவரெம் மாழியம் பள்ளியாரே

பொருள் - அனைத்து சேதனங்களும், அனைத்து அசேதனங்களும் என்பதான அனைத்து விதமான பதார்த்தங்களும் ஒன்றுடன் ஒன்று கலந்து துன்பம் கொள்ளாதபடி தனது வயிற்றில் ஒடுக்குகிறான். பரந்து விரிந்த ஞான வெள்ளத்தைத் தனது தேஜஸ்ஸாகக் கொண்டுள்ளான். இப்படிப்பட்ட ஸர்வேச்வரன் எங்களுக்காகத் திருப்பாற்கடலில் கண்வளர்கிறான்.

அவதாரிகை - ஆபத்ஸகனாகையாலும் இவனே ஈச்வரனென்கிறார்.

விளக்கம் - ஆபத்து உண்டாகின்ற காலங்களில் காப்பாற்றுபவன் இவனே என்பதாலும் இவனே ஸர்வேச்வரன் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (யாரும் இத்யாதி) சேதந வர்க்கத்தையும் அசேதந வர்க்கத்தையும், இப்படி இரண்டு வகையாகச் சொன்னவற்றைக் கூட்டி, இப்படியிருக்கிற ஸகலபதார்த்தங்களும் ப்ரளயாபத்திலே தன் வயிற்றிலே சேரும்படியானபோது. (கவர்வின்றி) கவர்கையாவது - க்ரஹிக்கை. அதாவது ஹிம்ஸையாய், ஒருவரையொருவர் நெருக்காதபடி. (தன்னுள் ஒடுங்க நின்ற) “ததபச்யமஹம் ஸர்வம் தஸ்ய குசெஷள மஹாத்மந:” என்னக்கடவதிறே. தன்னுள் - தன் ஸங்கல்ப ஏகதேசத்திலே யென்னவுமாம்.

விளக்கம் - (யாரும் இத்யாதி) - சேதனங்கள் மற்றும் அசேதனங்கள் ஆகிய இரண்டு விதமாகக் கூறப்பட்ட அனைத்தையும் கூட்டி, இவ்விதமாக உள்ள அனைத்து பொருள்களும் ப்ரளயத்தின்போது ஏற்பட்ட ஆபத்தில், தனது வயிற்றில் சேரும்படிச் செய்தபோது. (கவர்வின்றி) - கவர்தல் என்றால் கிரஹித்தல்; அதாவது எதுவும் பிரிந்து சென்று விடாதபடி. அல்லது ஒருவர் மீது ஒருவர் நெருங்காதபடி என்றும் கொள்க. (தன்னுள் ஒடுங்க நின்ற) - மஹாபாரதம் ஆரண்யகாண்டம் -

ததபச்யமஹம் ஸர்வம் தஸ்ய குசெஷௌ மஹாத்மந: - இந்த உலகில் சராசரங்களாக நான் எவற்றைக் காண்கிறேனோ அவை அனைத்தையும் விஷ்ணுவின் வயிற்றில் நான் கண்டேன் - என்றது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (பவர்கொள் இத்யாதி) இவர்கள் ரக்ஷிக்கைக்கு உறுப்பான பரம்பின ஞானவெள்ளத்தையுடையனாய், “இப்படி ரக்ஷிக்கப் பெற்றவிடம் தன் பேறு” என்று தோற்றும்படியிருக்கிற திவ்ய விக்ரஹத்தையுடையரான அவர். (எம் ஆழியம் பள்ளியாரே) தாம் ஸம்ஸார மத்யஸ்த்தராயிருக்கையாலே எல்லாரையும் கூட்டிக்கொண்டு, எங்களுடைய ரக்ஷணார்த்தமாக வந்து ஏகார்ணவத்தை அழகிய படுக்கையாக வுடையரானார். “பாயலும் பள்ளியும் பாழியும் படுக்கை”. இப்படி ஆபத்ஸகனாய் அணியனாகையாலே இவனே ஈச்வரனென்கிறார்.

விளக்கம் - (பவர்கொள் இத்யாதி) - பரம்புதல் உள்ள. இவர்கள் அனைவரையும் ரக்ஷிக்கத் தேவையான ஞானவெள்ளம் உடையவன். இவ்விதம் இவர்கள் அனைவரையும் காப்பாற்றுதல் என்பது தனது பேறு என்று காண்பிக்கும்படியாக உள்ள திவ்யமங்ள திருமேனி உள்ளவன். (எம் ஆழியம் பள்ளியாரே) - “எம்” என்று பன்மையில் ஸம்ஸாரிகள் அனைவரையும் உணர்த்தினார். தான் ஸம்ஸார மத்யஸ்தனாக உள்ளதால், அனைவரையும் தன் பக்கம் இழுத்துக்கொண்டு, எங்களைக் காப்பாற்றுபவனாக வந்து ப்ரளய நீரில் சயனித்தான். பள்ளி என்ற பதம் படுக்கையைக் குறிக்குமோ என்றால், தமிழ் நிகண்டு - பயலும் பள்ளியும் பாழியும் படுக்கை - என்றது காண்க. இவ்விதம் ஆபத்துக் காலத்தில் அருகில் உள்ளதால் இவனே ஈச்வரன் என்கிறார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 80)

76. இடம் போய் விரிந்திவ் வுலகளந்தானெழிலார் தண்டுழாய்

வடம் போதில் கையும் மடநெஞ்சமே, நங்கள் வெள்வளைக்கே

விடம்போல் விரிதலிது வியப்பே வியன் தாமரையின்

தடம்போதொடுங்க, மெல்லாம்பலலர்விக்கும் வெண்டிங்களே.

பொருள் - அனைத்து இடங்களிலும் சென்று அளக்கும்படியாகத் தனது திருவடியை நிறைத்து, இந்த உலகம் முழுவதையும் அளந்த த்ரிவிக்ரமனின் அழகு நிறைந்த குளிர்ந்த துளசிமாலையில் உள்ள அழகில் வருந்திக் கிடக்கும் பிடிவாதம் உள்ள மனமே! வியக்க வைக்கும் தாமரை மலர்களை மூடும்படிச் செய்தும், அற்பமாக உள்ள ஆம்பல் மலர்களை மலரச் செய்பவனாகிய வெண்மையான சந்த்ரன், எனது வெளுத்த வளையின் மீது விஷம் போன்று பரவுவதைக் கண்டு வியப்பாக உள்ளது.

அவதாரிகை - சந்த்ரோதயத்திலே நோவுபடுகிறாளொரு பிராட்டி தன்னெஞ்சைக் குறித்து, “சந்த்ரனுக்கிங்ஙனே யெளிய செயல்கள் செய்கை, ஸ்வபாவங் காண், நீ இதுக்கு சோகியாதே கொள்” என்றாச்வஸிப்பிக்கிறாள்.

விளக்கம் - சந்த்ரன் உதிக்கின்ற நேரத்தில் நாயகி மிகவும் வேதனை அடைகிறாள். அப்போது அவள் தனது மனதிடம், “உயர்ந்த தாமரையை மூடும்படிச் செய்து,

ஆம்பலை மலரும்படிச் செய்வது போன்ற எளிய செயல்களைச் செய்தல் என்பது சந்திரனின் ஸ்வபாவம் ஆகும். இதனைக் குறித்து நீ துக்கம் அடையவேண்டாம்”, என்று சமாதானம் செய்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (இடம்போய் விரிந்து) பள்ளமுள்ள விடமெங்கும் வெள்ளம் பரக்குமாபோலே அவகாசமுள்ள விடமெங்கும் போய் வளர்ந்து; இந்த லோகத்தை யளந்து கொண்டவனுடைய வெழிலார் தண்டுழாயுண்டு, இதுக்கெல்லாமாக முதலியாராக விட்ட மாலை; அவன் திருமேனியில் ஸ்பர்சத்தாலே யழகியதாய்க் குளிர்ந்திருந்துள்ள திருத்துழாய்மாலையிலே செவ்வியைப் பெறவேணுமென்றாசைப்பட்டுப் பெறாமையாலே தளரா நிற்பதாய், அதினருமை சொன்னாற் கேளாதே பற்றினத்தை விடாதே கிடக்கிற நெஞ்சே! (நங்களித்யாதி) நம்முடைய சங்குவளையின் மேலே விஷம் போலே பரக்குமிதுவொரு விஸ்மயமோ? (வெள்வளைக்கே) தந்தாமுக்கு ப்ராப்தியுள்ள விடங்களிலே நலிகை முறையிறே. தானும் வெண்டிங்களாய், இதுவும் வெள்வளை யாகையாலே நிறத்தில் ஸாம்யங் கொண்டு நலியலாமிறே. (வியந்தாமரை யித்யாதி) வாசியறியாதாரென் செய்யார்கள். விஸ்மயநீயமான தாமரையினுடைய பெருத்த பூவான தொடுங்கவும், சுஷுத்ரமாய்ப் புல்லிதான ஆம்பலலரும்படியாகவும் பண்ணுமதான வெண்டிங்கள், நங்கள் வெள்வளைக்கே விடம்போல் விரிதலிது வியப்பே!

விளக்கம் - (இடம்போய் விரிந்து) - பள்ளமாக உள்ள இடம் முழுவதிலும் நீர் நிறைவது போன்று, எங்கெங்கு இடம் உள்ளதோ அங்கங்கு முழுவதும் நிறையும்படியாக வளர்ந்து. இந்த லோகத்தை அளந்து எடுத்தவனுடைய அழகான குளிர்ந்த துளசி உள்ளது; அதற்கு ஆதாரமாக அவனுடைய மாலை உள்ளது. அவனுடைய திருமேனியில் எப்போதும் உள்ளதால், அந்தத் தீண்டுதல் காரணமாக, அழகாகவும் குளிர்ந்தும் உள்ள துளசி மாலையினை அடையவேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டு, அது கிட்டாத காரணத்தினால் தளர்ந்து, “அந்த மாலை கிட்டுவது அத்தனை சுலபம் அல்ல” என்று கூறினாலும் கேட்காமல் பிடிவாதமாக உள்ள மனமே! (நங்களித்யாதி) நமது வெண்மையான வளையல் மீது விஷம் போன்று சந்திரனின் வெண்மையான ஒளி பரவுவது வியப்போ? (வெள்வளைக்கே) – தங்களால் வேதனைப்படுத்தவல்ல இடங்களில் சென்று மேலும்

வேதனைப்படுத்துவது என்பது உலக இயல்பு அல்லவோ? அவன் வெண்மையானவன் என்பதால், இந்தக் கைவளை வெண்மையாக உள்ளதால் நிற ஒற்றுமை காரணமாகத் துன்பப்படுத்தலாமே! (வியந்தாமரை யித்யாதி) - உயர்ந்தது எது, தாழ்ந்தது எது என்ற வேறுபாடு அறியாதவர்கள் எதுதான் செய்யமாட்டனர்? ஆச்சர்யமான தாமரையின் அகலமான மலர் ஒடுங்கிப் போகும்படியும், தாழ்ந்த புல்லில் உள்ள ஆம்பல் மலரும்படியும் செய்வதால் சந்த்ரன், நமது வளைகள் மீது விஷம் போன்று பரவுவது வியப்போ?

ஸ்வாபதேசம் - இத்தால் திருவுலகளந்தருளினபோது சாத்தின அச்செவ்வி மாலையை இப்போது பெற வேணுமென் றாசைப்பட்டுப் பெறாமையாலே அநுகூல பதார்த்தங்களடைய பாதகமாகிறபடியைச் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - உலகங்களை அளந்தபோது அணிந்து கொண்ட அழகான துளசிமாலையை இப்போது பெறவேண்டும் என்று விரும்பினால் கைகூடுமோ? அது கிட்டாத காரணத்தால், மிகவும் நெருக்கமான பொருள்களும் கூட, துக்கம் அடையும்படிச் செய்வதைக் கூறுகிறார்.

76. திங்களம்பிள்ளை புலம்பத்தன் செங்கோலரசுபட்ட

செங்களம் பற்றி நின்றெள்கு புன்மாலை, தென்பாலிலங்கை
வெங்களம் செய்த நம் விண்ணோர் பிரானார் துழாய் துணையா
நங்களை மாமை கொள்வான், வந்து தோன்றி நலிகின்றதே

பொருள் - செங்கோல் தவறாத ஆட்சியைச் செலுத்தும் அரசனாகிய சூரியன் அழிவதற்கு இடமான சிவந்த போர்க்களம் (செவ்வானம்) அடைந்து, அங்கிருந்து நகராமல் நின்று, சந்த்ரன் என்பதான தனது மகன் அழுதபடி வர ஸந்த்யாகாலம் உள்ளது. இந்த ஸந்த்யாகாலம் செய்வது என்னவென்றால் - தெற்கில் உள்ள இலங்கையைப் போர்க் களமாக்கிய தேவர்களால் போற்றப்படும் இராமன் அணிந்த துளசி மாலை மீது நமக்கு உள்ள ஆசையைத் தனக்குத் துணையாகக் கொண்டு, நமது நிறத்தை அழிப்பதற்காக வந்து நிற்கிறது.

அவதாரிகை - ஸந்த்யையிலே நோவுபடுகிறாளொரு தலைமகள் வார்த்தையாயிருக்கிறது.

விளக்கம் - ஸந்த்யாகாலம் துக்கம் அடைவதைத் தலைமகள் கூறுவதாக உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (திங்களம்பிள்ளை) சந்த்ரனாகிற அழகிய பிள்ளை. “மஹதா தபஸா” என்கிறபடியே வருந்திப் பெற்ற பிள்ளையிறே. (புலம்ப) வாய்விட்டுக் கூப்பிடமாட்டாதே, கடலோசையாதல் அக்காலத்திற் பசுஷிகளுடைய ஆரவாரமாதலிறே யதாவது. (தன் செங்கோலித்யாதி) தன்னுடைய ஆஜ்ஞாப்ரதாநனான ராஜாவானவன் பட்டயுத்த பூமியைப் பற்றி நின்னீடுபடுகிற புல்லிய மாலை ருதிர வெள்ளத்திலே சிவந்த யுத்தபூமி போலேயிருக்குமிறே அப்போதைக்கொப்பு. ராவணன் பட்டகளத்திலே மந்தோதரி கூப்பிட்டாற் போலவும், வாலி பட்டகளத்திலே தாரை யங்கதப்பெருமானையுங் கொண்டு கூப்பிட்டாற் போலவுமாயிற்று, இவ்வாதித்யனை யிழந்த ஸந்த்யையும் அப்ரதேசத்தைப் பற்றி நின்னீடுபடுகிறபடி. இத்தால், வாயுந் திரையுகளிற்படியே கண்டதடங்கத் தம்மோடே ஸமதுக்கிகளாய்த் தோற்றுகிறபடி. “பகற்கண்டேன்” என்கிற வாதித்தயனை யிழந்திறே இவளும் நோவுபடுகிறது. (தென் பாலித்யாதி) ஆர்யர்களிழந்த ம்லேச்சபூமியான தெற்குத் திக்கி லறிவுடையார் நடையாடாத லங்கையை வெவ்விய களமாம்படி. (வெங்களம்) ச்மசாநம். ச்மசாந கல்பமாம்படி பண்ணி. “இலங்கையொள்ளெரி மண்டியுண்ண” என்னக் கடவதிறே. (நம் விண்ணோர்பிரானார்) ராவண வதாநந்தரமாக “பவாந் நாராயணோ தேவ:” என்று ப்ரஹ்மாதிகள் ஸ்துதிக்குப்படி நின்ற உபகாரகரானவர். (துழாய் துணையா) அவர் தோளில் மாலையைப் பெற வேணு மென்றாசைப்பட்டவிதுவே பரிகரமாகக் கொண்டு. (நங்களை யித்யாதி) தன்னிழவுக்குக் கூப்பிடுகை யன்றிக்கே நம்மை நலிகைக்குக் கூப்பிடுகிறதா யிருந்ததிறே. (நங்களை மாமை கொள்வான்) நிறங் கொள்வார்க்கு நிறந்தான் வேண்டாவோ? தன்னிழவுக்குக் கூப்பீடுங் கிடக்கச் செய்தே பண்டே குறைபட்டு நொந்திருக்கிற நம்மை நலிகைக்குப் பாரிக்கிற பாரிப்பாயிருந்ததீ!

விளக்கம் - (திங்களம்பிள்ளை) - சந்தர்ன் என்பதான அழகான புத்திரன். இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் (66-13) - மஹதா தபஸா - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப மிகவும் துன்பப்பட்டுப் பெற்றெடுத்த புத்திரன். (புலம்ப) - வாய்விட்டு அழக்கூட இயலாமல் அந்த நேரத்தில் எழுகின்ற கடலின் ஓசை, பறவைகளின் ஒலி போன்றவை மூலம். (தன் செங்கோலித்யாதி) - ஆகாயமாகிய தன்னை நியமிக்கும் மன்னனாகிய சூரியன் துன்பம் அடைந்த யுத்தபூமியைச் சென்று சேர்ந்து; அதாவது இரத்த வெள்ளத்தில் சிவந்த பூமியைப் போன்றுள்ள ஸந்த்யாகால வானம். இராவணன் அடிபட்டுக் கிடந்த யுத்தபூமியில் கிடந்து புலம்பிய மண்டோதரி போன்று, வாலி கிடந்த இடத்தில் தாரை அங்கதனைக் கூப்பிட்டது போன்றும் உள்ள நிலை. சூரியனை இழந்த ஸந்த்யாகாலமும் அந்த இடத்தில் அவ்விதமே நின்றது. ஆக மண்டோதரி, தாரை போன்ற சமமான துக்கத்தை அடைந்த நிலை. இரண்டாம் திருவந்தாதி (81) - பகற்கண்டேன் - இத்தனைக் காலமாகப் பகலின் ஒளியே இல்லாமல் இருந்தது, அப்போது அந்த ஒளியாகிய நாராயணனைக் கண்டேன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ள விஷயத்தை இழந்து அல்லவோ இவள் துன்பம் அடைகிறாள்? (தென் பாலித்யாதி) - ஆரியர்கள் இழந்த மிலேச்ச பூமியான தென்திசையில், அறிவுள்ளவன் செல்லாத இலங்கையை இரத்தத்தால் சிவந்த பூமியாகும்படிச் செய்த. (வெங்களம்) - மயானம், மயானத்தை ஒத்த இடமாகச் செய்து. (நம் விண்ணோர்பிரானார்) - இராவணனை வதைத்த பின்னர், இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (12-13) - பவாந் நாராயணோ தேவ: - நாராயணாகிய பகவான் நம்முடைய இராமன் - என்று நான்முகன் உள்ளிட்ட அனைவரும் ஸ்துதித்து நிற்கும்படியாக உபகாரம் செய்தான். (துழாய் துணையா) - அவன் தோளில் கிடந்த துளசிமாலையைப் பெறவேண்டும் என்று ஆசைப்பட்ட எனது ஆசையைத் துணையாகக் கொண்டு. (நங்களை இத்யாதி) - இந்த ஸந்த்யாகாலம் தனது துக்கத்தில் பங்கு எடுத்துக்கொள்ள எங்களை அழைக்காமல், எங்களை வேதனையில் ஆழ்த்த அழைக்கிறது. (நங்களை மாமை கொள்வான்) - மற்றவர்களின் நிறத்தை அபகரிப்பவர்களுக்கு நிறம்தான் அவசியமாக வேண்டுமோ? தனது துக்கத்துக்குத் துணையாக அழைப்பதை விடுத்து, முன்பே துக்கத்தில் உள்ள நம்மை மேலும் துக்கத்தில் ஆழ்த்த எண்ணும் இந்த ஸந்த்யாகாலத்திற்கு உள்ள இன்பத்தை நோக்கினாயோ?

ஸ்வாபதேசம் – கீழ், திருவுலகளந்தருளினபோ திட்ட மாலையைப் பெறவேணு மென்றாசைப்பட்டுக் கிடையாமையாலே நோவுபட்டபடி சொல்லிற்று. இதில், ராவண வதாநந்தர மிட்ட வெற்றி மாலையைப் பெறவேணு மென்றாசைப்பட்டு வந்து கிடையாமையாலே நோவுபட்டபடி சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் உலகங்களை அளந்தபோது அணிந்திருந்த துளசிமாலை மீது ஆசைப்பட்டு, அது கிட்டாமையால் ஏற்பட்ட துக்கம் கூறப்பட்டது. இங்கு இராவணனை வதைத்த பின்னர் இராமன் அணிந்திருந்த வெற்றிமாலையைப் பெறவேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டு, அதுவும் கிட்டாமல் போனதால் உண்டான துன்பம் கூறப்பட்டது.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்